

[Hans Hedtoft.]

Kredse, og jeg tør sige betydende politiske Kredse, i Norge og Sverige begriber simpelt hen ikke det, vi er ved at komme ud i paa Grund af den højtærede Statsministers Agitation.

Men een Ting tør jeg ikke benægte. Jeg tør ikke benægte, at det maaske er lykkedes den nuværende Statsminister rent partitaktisk at placere sig selv og sit Parti godt i Forhold til dem, han vil konkurrere med i denne Sag. Om det er ærefuldt, om det er værdig dansk Statsmandshandling i denne Stund, skal jeg intet sige om; det skal jeg helt overlade til andre, ogsaa til dansk Offentlighed, at dømme om.

Da den højtærede Statsminister sidst polemiserede mod mig her i Salen, indledede han med et Citat af Marskal Joffre, som han — flot skulde det jo være — i Dagens Anledning udnævnte til Feltmarskal. Mon det var en Tilfældighed, at Statsministeren valgte at citere Joffre og dermed paakaldte en Sammenligning?

En af Marskallens Biografer karakteriserer nemlig Joffre som en Patriot, der vel besad Fasthed, men som tillige ejede en mageløs Selvtillid og en nidsk Æmhed for sin Myndighed; en nidsk Æmhed, der gjorde ham enevældig til Trods for de gentagne Ulykker, hans Blindhed for Faren forvoldte. Det hedder videre i Joffre-Biografien:

„Hans nærsynede Angrebsmod kostede Hundreetusinders Liv og Lemmer uden at bjerge Sejre.“

Til Slut siges det — altsaa om Joffre:

„En stor og vidtskuende Aand var Joffre ikke, han lod altid sine Hjælpere om Planerne og iværksatte kun, hvad han selv godkendte, men det gjorde han uden at blinke.“

Midt under Krigen, i 1916, blev det nødvendigt for Nationens Skyld at styrte Joffre. Det gjorde man, og selv i Generalstaben aandede man lettet op, og Præsidenten gjorde ham til Marskal.

Nu har jeg vist sagt nok om Joffre, som Statsministeren kaldte Marneslagets Sejrhæroe. Sandheden om Marneslaget er for øvrigt ifølge sagkyndige, at det var Galliéni, der vandt det, men Joffre tog Æren. Saadan tror jeg ikke, det kommer til at gaa den højtærede Statsminister. Han vinder hverken Slaget om den økonomiske Genopbygning i Danmark eller Kampen for at samle Danmark om en værdig Løsning af det sydslesvigske Spørgsmaal. Han er paa begge Omraader snublet i Starten. Slaget om Genopbygningen her i Danmark blev tabt alene ved Maaden, hvorpaa Venstre

fik Fremgang ved sidste Valg, og ved Planløsheden i den økonomiske Politik indtil denne Dag. Og Chancen for at skabe Enighed og Samling om det sydslesvigske Spørgsmaal er uigenkaldeligt gledet ham af Hænde ved den Adfærd, han har udvist i denne Sag.

Vi er fra socialdemokratisk Side slet ikke uenige i den ofte fremhævede Betragtning, at den Tid, vi nu gennemlever, kræver Samling og Arbejde her paa Rigsdagen for at øve en Indsats til Overvindelse af Krigen og Besættelsens Virkninger. Det er jo hel falsk Tale, naar man fra visse Sider har søgt at fremstille Socialdemokratiet som et Parti, der efter den nuværende Regerings Tiltræden nærmest drev Sabotage af det parlamentariske Arbejde, som et Parti, der „ikke vilde trække i Arbejdstøjet“ og alle de andre Talemaader, som letbenede Lederskribenter muntrer sig med. Naturligvis har Socialdemokratiet under de forskellige Sagers Behandling gjort principielle Synspunkter gældende, men vi har øvet vor Gerning som en ansvarlig parlamentarisk Opposition, og jeg sætter gerne den socialdemokratiske Rigsdagsgruppes saglige Indsats i Lovgivningsarbejdet og positive Medarbejdervilje op imod øvrige Grupper i denne Sal.

Naar jeg her til Afslutning paa min Gruppens Vegne stiller Forslag om en Dagsorden, der udtaler Mistillid til Statsministeren, saa skyldes det, at Statsministeren, som det er kendt, trods dette Tings klart udtalte Vilje og trods alt andet, der er gaaet forud, fortsætter sin private Sydslesvig-politik.

Man har sagt i Diskussionen om denne politiske Debat her i Tinget, at det dog vilde være uheldigt at faa et Valg, og derfor har man fremført, at Debatten snarere burde forme sig som en Forhandling om Vilkaarene for en politisk betinget Benaadning af den siddende Statsminister.

Over for alle slige Betragtninger vil jeg blot sige, at det vel er rigtigt, at Tidspunktet for et Valg, hvis et saadant skulde komme, kunde være heldigere valgt. Men hellere et Valg nu end en Fortsættelse af den statsministerielle Opmuntring af en grænsepolitisk Eventyrpolitik, der efter vor Mening er uholdbar og med Henblik paa Dagens Situation og set i Relation til Mødsætningerne mellem Stormagterne om Tysklandsproblemet kan faa uoverskuelige Konsekvenser.

Endvidere vil jeg aabent sige, at efter det, jeg har set, tror jeg ikke paa Værdien af nye Tilsagn. Statsministeren har jo for øvrigt i sin Tale i Studenterforeningen ganske